

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/98/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2322200462
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2322200462.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XXX/X, D. E., zastúpeného advokátom: JUDr. Andrej Cifra, so sídlom J. Kráľa 5/A, Lučenec, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpeného spoločnosťou: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 4.196,46 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 22Csp/11/2022-115 zo dňa 12. augusta 2022 - I. a III. výrok, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnuté výroky I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.500 Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, II. výrokom žalobcu vo zvyšku zamietol, III. výrokom priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy.

Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon o ochrane spotrebiteľa), s poukazom aj na procesné ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich aj z obsahu pripojeného spisu okresného súdu sp. zn. 26Csp/149/2021, dňa 22.1.2014 uzavreli strany sporu úverovú zmluvu č. SUA14/000220, podľa ktorej mal žalovaný ako veriteľ poskytnúť účelový úver na úhradu predmetu financovania, ktorým bolo osobné motorové vozidlo Seat Ibiza. Úver mal žalobca splácať v pravidelných 72 mesačných splátkach vo výške 181,11 Eur, pričom dátum prvej mesačnej splátky bol 19.2.2014, konečná splatnosť nastala dňom 19.1.2020, celková čiastka bola vo výške 13.239,92 Eur, RPMN bola vo výške 43,69 %, ročná úroková sadzba bola 34,864008 %. V zmluve je uvedená konečná cena predmetu financovania 6.853 Eur, časť kúpnej ceny vozidla uhradená klientom v hotovosti pri podpise zmluvy je 1.400 Eur a celková výška úveru je uvedená vo výške 5.453 Eur. Podľa zmluvy mal byť úver poskytnutý formou preplatenia kúpnej ceny predmetu financovania priamo na účet predajcu. Kúpnu zmluvou uzavretou medzi žalobcom ako kupujúcim a AUTOCENTROM AAA AUTO a.s. ako predávajúcim zo dňa 22.1.2014 bolo dohodnutá kúpna cena za automobil Seat Ibiza vo výške 6.047 Eur, pričom časť kúpnej

ceny vo výške 1.400 Eur bola predávajúcemu zaplatená v hotovosti pri podpise zmluvy a časť kúpnej ceny vo výške 4.647,- Eur mala byť podľa zmluvy zaplatená prostredníctvom úveru na základe zmluvy o úvere č.14000220 uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným. Kvitanciou zo dňa 22.1.2020 žalovaný potvrdil, že žalobca splnil všetky záväzky z úverovej zmluvy č. SUA14/000220 zo dňa 22.1.2014 a všetky záväzky s touto zmluvou súvisiace. Úverová zmluva bola ukončená dňa 20.1.2020. Žalobou vo veci sp. zn. 26Csp/149/2021 podanou dňa 16.9.2021 si žalobca uplatnil nárok voči žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.078,87 Eur s príslušenstvom, keď tvrdil, že úver poskytnutý zmluvou o úvere č. SUA14/000220 je podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov, keď v zmluve je uvedená neprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa a zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), g), i) (v zmluve bol dohodnutý úrok 34,86 %, pričom úroková miera podobného úveru v bankách v čase poskytnutia úveru dosahovala 14,05 % ročne, čiže dohoda o výške úrokov je v zmysle § 39 a 39a OZ neplatná), j). Kúpna zmluva obsahuje jasný prejav žalobcu získať úver vo výške 4.647,- Eur, a teda táto suma mala byť výškou úveru v zmluve o úvere, avšak v zmluve o úvere je uvedená iná suma 5.453,- Eur, pričom neexistuje žiadne dojednanie na základe ktorého bolo možné odchyliť sa od jasnej vôle žalobcu prejavenej v kúpnej zmluve. Žalovaný svojvoľne zmenil v zmluve o úvere výšku úveru na sumu 5.453,- Eur, pričom takéto konanie považuje za nekalú obchodnú praktiku. Na základe zmluvy o úvere mu bol poskytnutý úver vo výške 4.647,- Eur a uhradil celkovo sumu 13.039,92 Eur (181,11 Eur x 72), k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo dňa 19.3.2016, kedy bola uhradená pravidelná mesačná splátka vo výške 181,11 Eur, z ktorej časť sumy vo výške 61,86 Eur už predstavuje sumu bezdôvodného obohatenia žalovaného. Žalovaný sa tak od 19.3.2016 do 19.1.2020 (termín konečnej splatnosti) bezdôvodne obohatil o sumu 8.392,92 Eur. Žalobou si uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.078,87 Eur za obdobie od 19.9.2018 do 19.1.2020. Žalovaný na žalobu žalobcu reagoval tak, že nárok žalobcu dňa 7.10.2021 uznal a navrhol vydať rozsudok pre uznanie. Okresný súd rozsudkom č. k. 26Csp/149/2021-54 zo dňa 18.11.2021 (právoplatný dňa 30.11.2021) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.078,87 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.078,87 Eur od 14.9.2021 do zaplatenia a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Následne právne uzavrel, že teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia, keď sa žalobca v konaní sp. zn. 26Csp/149/2021 úspešne domohol svojho uplatneného práva z dôvodu porušenia povinností vyplývajúcich z právnych predpisov, keď mu bolo priznané bezdôvodného obohatenie vo výške 3.078,87 Eur. Okresný súd nesúhlasil s argumentáciou žalovaného, že rozhodnutie okresného súdu č. k. 26Csp/149/2021-54 zo dňa 18.11.2021 nemožno považovať za úspešné uplatnenie práva alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, keď v konaní sp. zn. 26Csp/149/2021 bolo preukázané, že žalovaný pri vyhotovovaní zmluvy porušil ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., čím sa bezdôvodne obohatil a vyvolal stav právnej neistoty. Zároveň toto porušenie je aj porušením povinnosti žalobcu podľa zákona č. 250/2007 Z.z., kde napríklad v ust. § 4 ods. 2 je uvedené, že predávajúci nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu, používať nekalé obchodné praktiky. Žalovaný v konaní sp. zn. 26Csp/149/2021 nepoprel ani jedno skutkové tvrdenie žalobcu uvedené v žalobe, uznaním nároku žalovaný sám potvrdil, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, a potvrdil nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia a tým aj porušenie zákona zo strany žalovaného. Podľa okresného súdu zákon nevyžaduje, aby skutočnosť, že došlo k porušeniu práva spotrebiteľa bolo uvedené vo výroku rozhodnutia súdu, preto neobstojí tvrdenie žalovaného, že rozsudok nedeclaroval porušenie práva alebo povinností, ale výlučne v petite zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 3.078,87 Eur. Žalovaný porušil spotrebiteľské práva žalobcu predložením mu zmluvy o úvere, uzatvorenej v rozpore so zákonom v dôsledku čoho plnenie žalobcu nad rámec poskytnutého úveru predstavuje na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu. Na tom nič nemení ani tá skutočnosť, že žalobca si v konaní uplatnil iba časť nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktorej mal za to, že nie je premlčaná. Poukázal na závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019.

Žalovaný v konaní vedenom pod sp. zn. 26Csp/149/2021 nerozporoval žiadne tvrdenie žalobcu. Žalobca v žalobe uviedol, že bezdôvodné obohatenie je vo výške 8.392,92 Eur, avšak z tejto sumy si uplatnil iba časť vo výške 3.078,87 Eur, o ktorej mal za to, že nie je v čase podania žaloby premlčaná. Ako vyplýva zo žaloby, sumu 3.078,87 Eur si žalobca uplatnil za obdobie od 19.9.2018 do 19.1.2020, pričom žaloba bola na súd podaná dňa 16.9.2021, čo potvrdzuje tvrdenie žalobcu, že sa domnieval, že premlčacia

doba pre splátku zaplatenú pred 19.9.2018 uplynula pred podaním žaloby, a preto si uplatnil v konaní iba túto sumu. Podľa tvrdení žalobcu skutočná výška bezdôvodného obohatenia činila sumu 8.392,92 Eur, pričom žalovaný vydal žalobcovi iba sumu 3.078,87 Eur a žalovaný doposiaľ nevydal žalobcovi bezdôvodne prijatú sumu 5.314,05 Eur. Žalobca tak za primeranú považuje sumu 4.196,46 Eur, čo je 50% zo získaného bezdôvodného obohatenia žalovaného. Žalovaný v konaní uviedol, že žalobca nepreukázal vznik bezdôvodného obohatenia vo výške 8.392,92 Eur, túto sumu si neuplatnil v konaní sp. zn. 26Csp/149/2021 a uplatnil si iba sumu 3.078,87 Eur. Okresný súd mal preukázané, že v skutočnosti došlo zo strany žalovaného k bezvôdnému obohateniu vo výške 8.392,92 Eur (13.039,92 Eur - 4.647 Eur), a to z konania vedeného pod sp.zn. 26Csp/149/2021. Žalobca v tomto konaní jednoznačne uviedol, že mu bol poskytnutý úver vo výške 4.647,- Eur, čo má okresný súd preukázané kúpnu zmluvou, a zároveň uviedol, že zaplatil celkovo 13.039,92 Eur (t.j. 181,11 Eur x 72 splátok). Toto tvrdenie žalovaného jej preukázané kvitanciou žalovaného zo dňa 22.1.2021.

Pri posudzovaní výšky bezdôvodného obohatenia (zjavne mal na mysli finančného zadosťučinenia pozn. odvolacieho súdu), že žalobca z dôvodu v rozpore so zákonom uzatvorenej úverovej zmluvy musel iniciovať súdne konanie na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom samotné súdne konanie a príprava na podanie žaloby je stresujúcim faktorom. Ako aj na to, že žalovaný bol po dlhé obdobie 6 rokov povinný splácať pomerne vysoké splátky 181,11 Eur a to aj v pomere k výške zvyšku kúpnej ceny motorového vozidla, ktorá mala byť z úveru vyplatená 4.647,- Eur, čo je takisto stresujúcim faktorom, pričom splátky v takejto mesačnej výške sú natoľko vysoké, že sú schopné negatívne ovplyvniť uspokojovanie základných potrieb každého priemerného občana v Slovenskej republike, a to vzhľadom na príjmové možnosti občanov v SR. Dopad výšky splátok a doba, po ktorú mal žalovaný podľa zmluvy o úvere splácať v tejto výške splácať, mala negatívny dopad aj na žalobcu, na jeho rozpočet a uspokojovanie jeho základných potrieb, začal byť agresívny, bol v neustálom strese. Okresný súd prihliadol aj na výšku bezdôvodné obohatenie 8.392,92 Eur, ktorá bola vyššia ako výška priznaná. Samotné bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného 8.392,92 Eur je bez akýchkoľvek pochybností, aj vzhľadom na poskytnutú výšku úveru (4.647,- Eur), natoľko vysoké, že toto takisto muselo mať vplyv na rozpočet žalobcu a na uspokojovanie jeho potrieb, keď predstavuje takmer dvojnásobok poskytnutej istiny úveru. Prihliadol aj na správanie žalobcu, ktorý si plnil svoj záväzok podľa zmluvy o úvere a tento neprestal plniť napriek tomu, že v čase uzavretia zmluvy mal iba 21 rokov, a výška a doba splácania bola pre neho frustrujúca, keďže si vo svojom veku nemohol dovoliť uspokojiť iné ako tie najzákladnejšie potreby. Za daného stavu podľa okresného súdu nie je dôvodné priznanie finančného zadosťučinenia v žalobcom uplatnenej výške 4.196,46 Eur, ale vo výške 1.500,- Eur (vo zvyšku žalobu zamietol), ktorá je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov), pričom vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa aj s poukazom na to, že žalobca zaplatil žalovanému o 8.392,92 Eur viac, než mu bolo poskytnuté. Okresný súd považuje postup žalovaného za absolútne neprípustný, nepoživajúci právnu ochranu a to aj s poukazom na to, že sa nejedná o ojedinelý prípad. Okresný súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, keď žalobca svoj nárok odvíjal od toho, že mu nebolo vydané celé bezdôvodné obohatenie a tak mal za to, že má nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 % z bezdôvodného obohatenia. Ochrana spotrebiteľa má svoje medze a inštitút primeraného finančného zadosťučinenia neslúži na to, aby sa ním kompenzoval nárok spotrebiteľa z titulu bezdôvodného obohatenia, ktorý si spotrebiteľ neuplatnil v konaní, v ktorom žaloval bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru, keďže mal za to, že dlžník vznesie námietku premlčania, resp. si ho neuplatnil včas a jeho právo sa premlčalo. V zmysle zákona aj pri spotrebiteľovi sa uplatňuje inštitút premlčania, pričom zákon nepozná výnimky ani ak ide o spotrebiteľa. To znamená, že aj v prípade spotrebiteľa, ak si tento neuplatní svoj nárok včas, hrozí, že dlžník vznesie námietku premlčania. To znamená, že aj v prípade spotrebiteľa sa z jeho pohľadávky stane tzv. naturálna obligácia, ktorú môže dlžník dobrovoľne splniť, ale jej plnenie si už nemožno súdne vynútiť.

Okresný súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % napriek tomu, že mu nepriznal požadovanú sumu primeraného finančného zadosťučinenia v plnej výške a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V danom prípade výška nároku závisela od úvahy súdu. Úvaha súdu sa týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku, ten bol daný. Základná sadzba tarifnej odmeny advokáta sa pritom vypočíta z výšky

súdom priznaného plnenia. O výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný výlučne I. a III. výroku a navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu v napadnutom rozsahu zamietnuť, priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania s poukazom na § 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým po poukaze na znenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, že odvolateľ uviedol, že ustanovenie vyžaduje splnenie niekoľkých podmienok zo strany žalobcu a to: 1. spotrebiteľ sa pri porušení práv a povinností ustanovených zákonom môže proti porušiteľovi domáhať ochrany svojho práva na súde, avšak spotrebiteľove práva a povinnosti úverovou zmluvou uzatvorenou so žalovaným neboli žiadnym spôsobom poškodené. Predmetom konania pod sp. zn. 26149/2021 bolo výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktorom rozhodol súd vydaním rozsudku pre zmeškanie, čo v žiadnom prípade nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv a povinností; 2. spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Podľa odvolateľa nestačí len samotné porušenie zákona č. 250/2007 Z.z., ale súčasne aj porušenie práv a povinností ustanovených inými predpismi. Žalobca v žalobe neuviedol, akým spôsobom mal žalovaný práva a povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa poškodiť. Obmedzil sa len na konštatovanie, že uzatvorená úverová zmluva nemá náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., čo však nemožno považovať za porušenie práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa, nakoľko pre spotrebiteľa by z toho vyplynula len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov; 3. primerané finančné zadosťučinenie. Podľa odvolateľa pokiaľ súd vyhlási úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, práve naopak získa výhodu, ktorú by mu neposkytla žiadna banka. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi priznané ešte primerané finančné zadosťučinenie, výklad § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. nie je správne aplikovaný. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže nahrádzať inštitút bezdôvodného obohatenia v prípade, že nárok žalobcu je premlčaný (odkaz na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/17/2018, sp. zn. 9Co/50/2018). Primerané finančné zadosťučinenie nemôže slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu sa spotrebiteľov. Za jedno nedodržanie náležitostí úverovej zmluvy by bol žalovaný postihnutý dvakrát – vydaním bezdôvodného obohatenia a priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, čo je v rozpore so zásadou ne bis in idem (poukaz na rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 10C/44/2017). Je dôležité si uvedomiť, že bol to práve žalobca, ktorý si o poskytnutie úveru žiadal, s výškou poskytnutého úveru bol oboznámený, bol si vedomý, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky. S celým kontraktáčnym procesom žalobca vedome a dobrovoľne súhlasil podpisom úverovej zmluvy. Pre žalovaného je nepochopiteľné, aby výhodu v rýchlosti získaní finančných prostriedkov žalobca pretočil na ujmu, resp. hrozbu ujmy, za ktorú požaduje primerané finančné zadosťučinenie. Žalovanému nie je zrejmé k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza. Ak súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, pre spotrebiteľa to predstavuje výlučne výhodu a nie škodu. Jediným poškodeným zostane veriteľ. V danom prípade žalobcovi žiadne, ani len potenciálne riziko ujmy nehrozilo, ale z celého zmluvného vzťahu so žalovaným sa snažil len vyťažiť výhody a finančné prostriedky. Ani súdy by nemali spotrebiteľov zbavovať zodpovednosti za svoje záväzky a následne im ešte priznať primerané finančné zadosťučinenie, ktoré nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorou žalovaný považuje za splnenú už ukrátením veriteľa o úroky a poplatky. Je nevyhnutné skúmať hľadisko primeranosti uplatneného nároku, preto vyplatenie žalovanej sumy 1.500,- Eur odvolateľ považuje za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarca primeraným finančným zadosťučinením sledoval. Žalovaný počas celého trvania úverového zmluvného vzťahu so žalobcom požadoval len plnenie zmluvných povinností, ku ktorým sa žalobca zaviazal. Takéto konanie nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv a povinností žalobcu zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia (poukaz na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 9Co/36/2020).

Žalobca odvolanie nepodal, k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozsudok navrhuje v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na vyjadrenie zo dňa 27.4.2022. V obdobných typoch konaní je namieste akcentovať sankčnú funkciu finančného zadosťučinenia voči nepoctivým dodávateľom finančných služieb, ktorí dlhodobo a zámerne ignorujú zákon. Žalovaný svojím konaním

pri kontraktácii zmluvy o úvere bez akýchkoľvek pochyb porušil zákon, získal bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu a vzniknutý stav mu vyhovoval. Dokonca ani v čase, keď už mal vedomosť o porušení zákona nápravu neučinil. Dôvody uvádzané žalovaným v odvolaní sú nesprávne z dôvodu, že opomína, že jedinou príčinou súdneho sporu bolo porušenie jeho zákonnej povinnosti s následkom, že žalovaný sa bezdôvodne obohacoval na úkor žalovaného (t. j. dlhodobo od 19.3.2016 do 19.1.2020, kedy dochádzalo k zásahom do rodinného rozpočtu žalobcu). Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený aj vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi. Je preto založená na protiprávnom konaní dodávateľa voči spotrebiteľovi. Výsledkom prijatým na základe takejto žaloby, sa deklaruje existencia protiprávneho konania žalovaného ako dodávateľa. Účel ku ktorému má uvedená žaloba slúžiť je zabrániť takémuto konaniu odporujúcemu zákonu, ktorý navyše poškodzuje práva spotrebiteľov (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017).

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok, ďalej „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase ich podaní pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie ma zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok je v napadnutom rozsahu vecne správny, preto postupom podľa § 387 CSP výroky I. a III. potvrdil.

Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bol žalobou uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 4.196,46 Eur.

Výrok II. napadnutého rozsudku nebol napadnutý odvolaním strán preto nadobudol právoplatnosť.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych úsudkov súdu prvej inštancie vedúcich k záveru jednak, že boli splnené zákonné predpoklady pre priznanie predmetného primeraného finančného zadosťučinenia žalobcu, že jeho primeranou výškou je súdom prvej inštancie priznaná suma 1.500,- Eur (výrok I.) a zároveň sa vysporiadať s výrokom III. o náhrade trov konania.

Rozhodujúcim hmotnoprávnym ustanovením pre danú vec je § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa jeho právne závery vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia,

s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, vychádzajúc z odvolacej argumentácie žalovaného, dopĺňa iba nasledovné:

Prioritne odvolací súd konštatuje, že žalovaný v podanom odvolaní nenamieta žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa prvoinštančný súd nebol riadne vysporiadal v napadnutom rozsudku.

Zákon o ochrane spotrebiteľa teda v citovanom ustanovení v odseku 14 priamo zakotvuje, že ten spotrebiteľ, ktorý bol na súde úspešný voči dodávateľovi za porušenie jeho práv alebo povinností, má nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Ako už bolo uvedené, s poukazom na znenie citovaného ustanovenia, vo vzťahu k výške tohto peňažného zadosťučinenia zákon nestanovuje žiadne špeciálne podmienky okrem toho, že musí byť primerané. Primerané peňažné zadosťučinenie predstavuje akúsi náhradu morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, kedy spotrebiteľ musel trpieť, keďže vrátením neoprávnené zaplatených finančných prostriedkov sa všetko nezhojilo. Primeranosť je nevyhnutné odôvodniť čo do základu a výšky a voľná úvaha súdu v tomto smere musí byť preskúmateľná. Na posúdenie výšky finančného zadosťučinenia bude mať vplyv na rozsah a intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, keď na jeho strane v súvislosti s konaním žalovaného vznikli nepriaznivé ekonomické dôsledky, vzniknuté bezdôvodné obohatenie malo negatívny dopad na ekonomickú situáciu a zabezpečovanie potrieb rodiny spotrebiteľa a nepochybne vyvolalo u spotrebiteľa stresovú situáciu, psychické vypätie, stav neistoty a obavy z budúcnosti. Odvolací súd je toho názoru, že pri posudzovaní primeranosti výšky finančného zadosťučinenia je potom nevyhnutné zohľadniť intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa, výšku bezdôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžku trvania závadného stavu a spôsobilosť tohto konania vyvolať negatívne následky v živote spotrebiteľa.

Odvolací súd v danej veci poukazuje na odôvodnenie rozsudku NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 „Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“

Pokiaľ žalovaný uvádza, že žalobcove spotrebiteľské práva neboli žiadnym spôsobom poškodené, je potrebné poukázať na odsek 18 odôvodnenia preskúmaného rozsudku, v ktorom prvoinštančný súd skonštatoval, že porušenie práv spotrebiteľa spočíva v nedodržaní predpisov o ochrane spotrebiteľa žalovaným, inak by nevznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vyhovenie žalobe žalobcu vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 26Csp/149/2021, v ktorom konaní bol vydaný už právoplatný rozsudok pre uznanie (žalovaného), ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.078,87 Eur s prísl. z titulu bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v preplatení istiny úveru o sumu úrokov a poplatkov, keď úver bol pre porušenie zákona považovaný za bezúročný a bez poplatkov, je nevyhnutné vidieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práv a povinností ustanovených zákonmi na ochranu spotrebiteľa v súlade s § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa.

K tvrdenej potrebe kumulácie porušenia práv a povinností ustanovenej zákona č. 250/2007 Z.z. a zároveň aj osobitými predpismi, odvolací súd konštatuje, že citované ustanovenie nevyžaduje kumuláciu viacnásobného porušenia noriem na ochranu spotrebiteľa (norma neobsahuje žiadne slovné spojenie „a súčasne“, či „a zároveň“), keď i z judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho sudu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 označený v odseku 18) je zrejmé, že na vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje vo všeobecnosti porušenie práva na ochranu spotrebiteľa bez potreby, aby toto konkrétne porušenie bolo deklarované vo výroku rozhodnutia (so súdnym judikovaním konkrétneho nároku, zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia a pod.). Základným predpokladom úspešného uplatnenia práva na primerané finančné zadosťučinenie je teda porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa.

Pokiaľ odvolateľ zdôrazňuje, že žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, naopak získal výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, treba zdôrazniť správny záver súdu prvej inštancie, že z citovaného zákonného ustanovenia nevyplýva, že poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi musí byť spôsobilé alebo musí vyvolať škodu či ujmu na strane spotrebiteľa, takúto podmienku zákon nestanovuje (záver NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017). V danom prípade ale porušenie spotrebiteľského práva žalovaným, priamo spôsobilo ujmu žalobcovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda v strate finančných prostriedkov v nemalej výške v rozsahu priznaného bezdôvodného obohatenia 3.078,87 Eur, resp. skutočného vo výške 8.392,92 Eur (ako rozdielu 13.039,92 Eur celkom zaplatenej sumy /72 splátok x á 181,11 Eur/ a 4.647,- Eur poskytnutého úveru) po dobu niekoľko rokov až do vydania bezdôvodného obohatenia žalovaným žalobcovi.

Uplatnenie, resp. priznanie nároku na finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je vylúčené vtedy, ak súd predtým zaviazal veriteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia spotrebiteľovi, ide o nároky, ktoré sú na sebe nezávislé, vychádzajúce z odlišných špecifických zákonných ustanovení, pričom ich kumulácia nie je ničím vylúčená. Spotrebiteľovi vzniká nárok v zmysle cit. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nezávisle od akýchkoľvek predtým získaných plnení od veriteľa. Tým, že podmienkou nároku na finančné zadosťučinenie je predchádzajúce úspešné uplatnenie porušenia spotrebiteľských práv alebo povinností, zákonodarcu musel rátať s tým, že spotrebiteľovi môže byť ako následok porušenia práva priznaných voči veriteľovi niekoľko plnení. Žalovaný, ktorý porušil spotrebiteľské právo, musí znášať riziko multiplikačného žalobného efektu.

Keďže, ako už bolo uvedené vyššie, aplikované ustanovenie nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nebolo ani potrebné, aby sa žalobca vyjadroval aká ujma mu vznikla, ako to nesprávne namieta odvolateľ.

Pokiaľ odvolateľ poukazuje na to, že žalobca si bol vedomý podmienok poskytnutého úveru a s celým procesom dobrovoľne súhlasil podpisom úverovej zmluvy, odvolací súd konštatuje, že bolo zákonnou povinnosťou žalovaného predložiť spotrebiteľovi na podpis zmluvu v súlade s právnou úpravou na ochranu spotrebiteľa, čo žalovaný porušil vychádzajúc z právoplatného rozsudku pre uznanie, zaväzujúceho žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie.

S poukazom na znenie cit. ust. § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa vo vzťahu k výške tohto peňažného zadosťučinenia zákon nestanovuje žiadne špeciálne podmienky okrem toho, že musí byť primerané. Primerané peňažné zadosťučinenie predstavuje akúsi náhradu morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, kedy spotrebiteľ musel trpieť, keďže vrátením neoprávnených zaplatených finančných prostriedkov sa všetko nezohojilo. Primeranosť je nevyhnutné odôvodniť čo do základu a výšky a voľná úvaha súdu v tomto smere musí byť preskúmateľná. Na posúdenie výšky finančného zadosťučinenia bude mať vplyv rozsah a intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, keď na jeho strane v súvislosti s konaním žalovaného vznikli nepriaznivé ekonomické dôsledky, vzniknuté bezdôvodné obohatenie malo negatívny dopad na ekonomickú situáciu a zabezpečovanie potrieb rodiny spotrebiteľa a nepochybne vyvolalo u spotrebiteľa stresovú situáciu, psychické vypätie, stav neistoty a obavy z budúcnosti. Odvolací súd je toho názoru, že pri posudzovaní primeranosti výšky finančného zadosťučinenia je potom nevyhnutné zohľadniť intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa, výšku bezdôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžku trvania závadného stavu a spôsobilosť tohto konania vyvolať negatívne následky v živote spotrebiteľa.

K otázke výšky finančného zadosťučinenia, ktorá je na úvahe súdu, odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie preskúmaného rozsudku, najmä v jeho ods. 22 až 25, s ktorým odôvodnením výšky priznaného zadosťučinenia sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach naň odkazuje. Prvoinštančný súd správne vzal do úvahy všetky funkcie primeraného zadosťučinenia a vychádzajúc zo skutkových okolností daného prípadu, správne ustálil, že primeranou sumou je suma 1.500,- Eur, s prihliadnutím na výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného 8.392,92 Eur (čo ani žalovaný nespochybnil v odvolaní a ani v konaní sp. zn. 26Csp/149/2021 postupom podľa § 151 CSP), ako i na dĺžku trvania závadného stavu (cca 5 rokov) primeraná, keď dosahuje iba 17,87 % z bezdôvodného obohatenia. Porušenie povinností žalovaného veriteľa malo za následok obmedzenie komfortu žalobcu vo viacerých oblastiach života, najmä však vo finančnom obmedzení, ktoré žalobcovi neoprávnenými platbami v prospech žalovaného dlhodobo vznikalo (cca 5 rokov). Nemohlo zostať bez zohľadnenia, ani že bezdôvodné obohatenie nedôvodne získané žalovaným na úkor žalobcu (8.392,92 Eur) presahovalo istinu úveru. Odvolací súd má za to, že priznaná výška finančného zadosťučinenia bude dostatočne plniť sankčnú a odradzovaciu funkciu, keď satisfakcia bola žalobcovi už čiastočne poskytnutá už predchádzajúcim rozhodnutím, ktorým došlo aj k reparácii jeho majetkovej ujmy. Dodávateľ má súčasne jednoduchú možnosť sa plateniu finančného zadosťučinenia, prípadne aj iným zodpovednostným následkom v iných úverových prípadoch vyhnúť, a to tým, že bude podnikáť v rámci pravidiel stanovených právnymi predpismi SR. Súčasne má za to, že priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 1.500,- Eur nepredstavuje neopodstatnené finančné obohacovanie sa žalobcu, pri zohľadnení všetkých krokov, ktoré musel žalobca podniknúť, aby úspešne uplatnil svoje právo.

Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Podľa § 384 ods. 3 CSP, odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366.

Ohľadom predloženia faktúry č. FVBA1130140100 na čl. 133, matričného listu na čl. 136 a kúpnej zmluvy na čl. 135, ktoré boli predložené žalovaným spolu s odvolaním (novoty v odvolacom konaní), odvolací súd uvádza, že s poukazom na § 366 v spojení s § 384 ods. 3 CSP na uvedené neprihliadol, keď neboli splnené zákonné predpoklady.

V súlade s vyššie uvedeným odvolací súd napadnutý I. a III. výrok (napadnutý bez uvedenia odvolacej argumentácie) ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 CSP.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 CSP, vychádzajúc z pomeru úspechu strán v odvolacom konaní, preto žalobcovi ako procesne úspešnej strane priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu (keď nezistil dôvody na aplikáciu § 257 CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).